

C309 – CUL36

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

3 juli 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

INHOUD

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over enkele problematische aspecten van het Vlaams kunsten- en cultuurlandschap in Brussel	1
Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over lokale beleidsparticipatie door jongeren	7
Vraag om uitleg van de heer Piet De Bruyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de zogenaamde buitenspeeldag	9
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de begroting van het Vlaams Fonds der Letteren	13
Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de verlaging van het instapniveau van VTS-cursussen	15
Vraag om uitleg van de heer Dirk de Kort tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over een nieuw subsidiereglement voor de toekenning van projectsubsidies voor ondersteuning van massasportevenementen met bovenlokaal karakter	17

Voorzitter: de heer Dany Vandebossche

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over enkele problematische aspecten van het Vlaams kunsten- en cultuurlandschap in Brussel

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de voorzitter, waarde collega's, mijnheer de minister, ik heb dit interpellatieverzoek ingediend naar aanleiding van een aantal werkbezoeken die we het afgelopen jaar hebben gedaan in Brussel.

In het interpellatieverzoek staan een aantal bedenkingen. Ik heb die ook al vroeger gemaakt. Ik spreek hier dan ook als Brusselse Vlaming. Mijnheer de minister, de accenten die ik leg, zullen u dan ook niet onbekend zijn. U bent niet alleen minister, maar ook Brusselse Vlaming. We vormen inderdaad een kleine gemeenschap. Cultuur draagt een heel belangrijke stempel in onze gemeenschap in Brussel. Hoe men de zaken ook draait of keert, Brusselse Vlamingen, of althans een deel ervan, definiëren zich graag ten opzichte van cultuur. Ik verwijs naar de mensen die geïnterviewd worden in Brussel Deze Week. Ze hebben het bijna allemaal over de aanwezigheid van de grote cultuurhuizen. Er is ook een zekere internationale uitstraling en de opkomst van een zogenaamde trans-avant-garde. De uitstraling reikt zeker tot in Nederland.

Mijnheer de minister, over een en ander heb ik vragen. Het eerste punt gaat uiteraard over het Vlaams karakter van het geheel. Ik heb het dan niet over de cultuurgebieden, de gemeenschapscentra enzovoort. Men kan niet ontkennen dat u, als minister van Cultuur, telkenmale een flinke injectie hebt gegeven. U hebt dat gedaan voor de KVS en de Beurs, toen die herbouwd werden. Men is toen gestoten op brakke grond. Eigenlijk had men dat op voorhand moeten weten. Dat had voorkomen kunnen worden indien men bijtijds een specialist ter zake, bijvoorbeeld mezelf, had geraadpleegd. Ik had dan meteen kunnen uitleggen waar de Zenne vloeit. Men had daar nooit mogen bouwen. Dat heeft geleid tot een meerkost van tientallen miljoenen Belgische frank bij de renovatie van de Beurs en van de KVS.

Minister Bert Anciaux: Ik weet niet of er bij de Beurs zoveel stabiliteitsproblemen waren.

De heer Erik Arckens: Dat heeft toen ook meegeïmponeerd.

U bent telkenmale over de brug gekomen met geld. Men kan u in elk geval niet verwijten dat u dat niet gedaan hebt.

In uw beleidsbrieven pleit u ook voor een duidelijke Vlaamse aanwezigheidspolitiek in Brussel. U steekt daar ook veel geld in. Hoe komt het dan echter dat u niet kunt bekomen dat de instellingen zich wat meer als Vlaamse cultuurhuizen afficheren? Ik zou hier het woord 'vlaggenschip' durven gebruiken, hoewel dat een beetje overdreven is. Ik stel bijvoorbeeld met genoeg vast dat Daarkom wel een Vlaams leeuwtoont. Ook een klein leeuwtoont doet me plezier, een grote leeuw nog meer, zolang hij maar niet gevaarlijk is. Bij die andere cultuurhuizen ontbreekt dat allemaal. Wat zult u daar in de toekomst aan doen?

Als we het geheel van het cultureel gebeuren in Brussel aan Vlaamse kant overzien, dan vallen drie elementen op: uiteraard de trans-avant-garde, het interculturele aspect, waarover we het deze morgen hebben gehad tijdens de hoorzitting over de interculturele dialoog, en de relatie met de Franstalige overheid en instanties in deze stad, welke die ook mogen zijn. In het discours van de intendanten, de beleidsmakers, de programmaopstellers, de recensenten wordt menig keer de term 'cocommunautaire' gebruikt. Daarmee wil men de band met de Franse Gemeenschap duidelijk maken. De heer Jan Goossens heeft die term al verscheidene keren gebruikt.

Die term wordt echter in een oneigenlijke zin gebruikt. We hebben de betekenis heel duidelijk gedefinieerd in de commissie Brussel en de Rand naar aanleiding van de discussies over Flagey. Het cocommunautaire beleid is niet alleen het beleid van minister Bert Anciaux, maar, als ik u goed heb begrepen, ook van de Vlaamse Regering ten opzichte van de Franse Gemeenschap.

Ik weet niet of u de bijzonder leerrijke brochure 'Dwarsdoorsnede van de podiumkunsten in Brussel. Een kwalitatieve en transversale studie' van 2004 kent. Ik kan ze iedereen die geïnteresseerd is in kunst en cultuur in Brussel aanraden. Er staan enorm veel taart- en staafdiagrammen in. In de brochure wordt het hele kunstenlandschap in Brussel in kaart gebracht. Natuurlijk is er met de jaren een evolutie. Wie had in 2004 bijvoorbeeld de werking van Flagey kunnen inschatten?

In de brochure worden ook enkele voor de hand liggende beleidsconclusies getrokken. Ik zal er u één geven. Ik wil wel beklemtonen dat het citaat dat ik aanhaal er geen is waar ik persoonlijk achter sta. "Om tot een echt hoofdstedelijk cultureel beleid te komen, zijn een cultureel akkoord tussen de Gemeenschappen

en de activering van de culturele bevoegdheden van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie onontbeerlijke voorwaarden. Pas als die twee instrumenten hun werk doen, kan efficiënt worden samengewerkt aan projecten waarbij de twee Gemeenschappen en/of de twee Gemeenschapscommissies betrokken zijn”.

Over het cultureel akkoord hebben we genoeg gesproken. De heer Van Nieuwenhuysen heeft daarover enkele weken geleden geïnterpelleerd. Onze visies verschillen, helaas.

Over de activering van de culturele component van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) heb ik u nog nooit, of in elk geval zeer weinig gehoord. Alhoewel dit laatste voorlopig dode letter is in het beleid van de GGC, is een dergelijke activering perfect mogelijk. Zelfs bij onderwijs is dat mogelijk. Of dat wenselijk is, is een heel andere zaak.

Mijnheer de minister, de culturele component – het activeren van de GGC – is zelfs een programmapunt geweest van een politieke kartellijst in 1999.

Minister Bert Anciaux: In 1999 was er maar één politieke kartellijst. Dat punt stond zeker niet in het programma.

De heer Erik Arckens: Er waren twee kartels.

Minister Bert Anciaux: Welke?

De heer Erik Arckens: Volksunie-VLD. Daar stond het niet in. Daarnaast was er ook SP!Aga.

Mijnheer de minister, u moet nu maar eens duidelijk uitleggen waarom u over de culturele activering van de GGC zwijgt. Waarom zou dat niet mogelijk zijn binnen een zogenaamde culturele dialoog met de Franse Gemeenschap? Wanneer men een dergelijke dialoog wil met de GGC, dan kan men een dergelijke beleidsoptie niet laten liggen. Dit is het standpunt van de brochure, die ik u ten zeerste aanraad, voor het geval u die nog niet zou hebben gelezen.

In Brussel zijn er heel wat culturele activiteiten waarvan er een aantal uitgesproken Vlaams zijn, in die zin dat ze door Vlaanderen worden gefinancierd. Ze afficheren zich niet als Vlaams maar ze krijgen wel geld van de Vlaamse minister van Cultuur. Andere worden gedeeltelijk door u gefinancierd. Wat daarbij opvalt, is dat er vaak overlappingsen zijn. U bent natuurlijk niet degene die moet beslissen wat in welk cultuurhuis moet gebeuren. Het Kaaitheater, de Beursschouwburg en andere zijn vertrokken vanuit de dynamiek van de jaren zeventig, vanuit de slipstream van '68. Zo'n dynamiek legt men niet zomaar stil.

Ik citeer – ik weet niet of het uit rancune is – de vroegere intendant van de KVS, de heer Frans Marijnen op

bladzijde 221 in 'Absoluut modern, cultuur en beleid in Vlaanderen' van Wim De Pauw: “De Beursschouwburg, het Kaaitheater en de KVS zijn drie gelijkaardige instellingen geworden, en dat alleen in Brussel. Ze doen hetzelfde werk, snoepen elkaar de groepjes af en coproduceren er op los omdat de minister dat zo graag heeft. En als je dat ziet gebeuren en weet hoeveel geld dat kost, dan mag je rustig spreken over een totaal misplaatst beleid en al helemaal niet van visie. Waarom ontbreekt die visie? Misschien omdat belanghebbenden op of heel dicht bij de posten zitten waar het beleid gemaakt wordt of een perfect netwerk hebben uitgebouwd. Ons kent ons.”

Eind 2002 was er heel wat herrie over de KVS. Daarbij werd gesteld in De Standaard: “Het eigenbelang van de Brusselse culturele instellingen begint steeds meer op te vallen. Brussel lijkt zich vooral met verkaveling bezig te houden terwijl steden als Antwerpen, Gent en Leuven het lokale aanbod en de behoeften scherp analyseren. Er is dan ook dringend nood aan een soort masterplan.”

Mijnheer de minister, ik plaats u opnieuw voor uw verantwoordelijkheid. U steekt uw nek uit, op financieel en cultureel vlak. Hoe staat u dan tegenover zoiets als een masterplan, een voorzichtige samenwerking tussen cultuurhuizen en kunstencentra zodat overlappingsen minder zouden voorkomen?

Ik wil het ook nog even hebben over de trans-avant-garde, over die nieuwe Vlaamse golf die een dertigtal jaar geleden is ontstaan. Die golf wordt beschreven in het boek van Wim De Pauw. Een beetje storend is dat hij zichzelf woordvoerder heeft gemaakt van die trans-avant-garde. In zijn doctoraatsthesis laat hij uitgebreid de Jan Decortes, de Frans Marijnens enzovoort aan het woord. Het merendeel van die mensen komen uit Brussel. Zij formuleren een aantal fundamentele kritieken op uw beleid. Het was niet gemakkelijk om aan dat boek te geraken. Toen ik het toch vond, vertelde men me dat er de volgende dag op de radio een gesprek was tussen minister Anciaux en Wim De Pauw. Om technische redenen heb ik dat gesprek niet kunnen horen.

Minister Bert Anciaux: Dat is spijtig, want dan had u al die vragen hier niet moeten stellen.

De heer Erik Arckens: Helaas, de natuur heeft het anders gewild.

Wat die overlappingsen betreft, kan men onmogelijk zeggen dat het Kaaitheater zich alleen met die trans-avant-garde bezighoudt. Ook het Brusselse Volkstheater krijgt daar onderdak. Er worden ook operettes gespeeld. Men mag de zaak dan ook niet zwart-wit stellen. Er zal ook wel ergens een grijs vlak zijn.

Problematisch is wel dat deze trans-avant-garde zich begint af te zetten tegen de huidige minister van

Cultuur. Zij stellen zich vragen bij de beoordelings- en adviescommissies. Vernieuwing wordt een expliciet element dat wordt geïncorporeerd bij de beoordeling van hun activiteiten. Vernieuwing wordt hun opgelegd, en daar kunnen zij niet mee leven. Ik citeer: “Bert Anciaux wil sociale relevantie.” Daar zijn zij tegen. “Kunstenaars zijn geen buurtwerkers.”

Er zijn een aantal uitspraken gebundeld in een artikel van Knack, waarin onze onderzoeker zich jammer genoeg vereenzelvigd met zijn onderzoeksthema. Het is een fout van heel jonge mensen dat ze zich laten biolgeren door hun onderzoeksthema.

Minister Bert Anciaux: In het radiogesprek was daar niets meer van te merken.

De heer Erik Arckens: U hebt dus alle twijfel weggenomen?

Minister Bert Anciaux: Hij heeft voordurend gezegd dat hij dat niet gelooft, dat hij dat niet geschreven heeft, en dat hij geciteerd heeft.

De heer Erik Arckens: Hij heeft zelfs dat interview niet gegeven in Knack, als ik u goed begrijp? Dat is heel relevant.

Mijnheer de minister, men verwijt het algemeen beleid dat de KVS excuusalloctonen laat opvoeren. De KVS zou worden gebruikt als buurthuis.

Minister Bert Anciaux: Ik zal dat gesprek eens opvragen bij Klara en het op mijn website laten plaatsen. Dan kunt u het beluisteren.

De heer Erik Arckens: Ik neem aan dat, wanneer men een interview geeft aan Knack, men de tekst ter nalezing krijgt.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, beste collega's, ik ben bijzonder verheugd over de aandacht die vanuit deze commissie gaat naar de aanwezigheid van onze Vlaamse actoren in het cultuurlandschap in Brussel, inzonderheid de kunstenaars. Het klopt dat ik daar tijdens het voorbije decennium een speerpunt van heb gemaakt. Brussel is en blijft onze hoofdstad, en zonder ons rijke culturele aanbod in de rest van Vlaanderen te minimaliseren, want dat kun je niet minimaliseren, is Brussel voor mij ook onze cultuurhoofdstad. En dat wordt elke week, elke maand en elk jaar bewezen.

Binnen het Kunstendecreet worden in Brussel momenteel 70 organisaties structureel gesubsidieerd voor een totaalbedrag van 31.260.000 euro. Dat is 28 procent van het totale bedrag dat structureel binnen het Kunstendecreet

wordt ingezet. Daarnaast gaat er vanuit de allocatie Brusselse Podia nog eens bijkomend 3.340.000 euro naar de ondersteuning van cultuur in Brussel. Samen is dat dus ongeveer 35 miljoen euro.

In 1999, bij het begin van mijn eerste legislatuur op Cultuur werd op de begroting een bedrag van 6.227.493 euro gereserveerd voor al onze actoren binnen Brussel. En dan spreek ik nog niet over de vele projecten: in 2007 – ik kan u nu nog geen definitieve cijfers over 2008 bieden – waren die goed voor 1.067.000 euro binnen het Kunstendecreet en circa 1,5 miljoen euro binnen het reglement Vlaamse Projecten voor Brussel. Dat is wel een verschil in vergelijking met 1999.

In Brussel zijn kunststeunpunten gevestigd zoals het Vlaams Theater Instituut (VTi) en het Muziekcentrum Vlaanderen. Vanuit Brussel werkt het Vlaams Audiovisueel Fonds, het Vlaams-Marokkaans culturenhuis en Flagey, dat voorlopig nog buiten het Kunstendecreet opereert. Ik wil daarbij ook de soortgelijke actoren uit belendende sectoren vermelden: Faro, het Erfgoedsteunpunt, Locus, de nieuwe naam voor de fusie van CultuurLokaal en Vlaams Centrum voor Openbare Bibliotheken, maar ook de steunpunten voor jeugd, amateurkunsten, sociaalcultureel werk, de Vlaamse Jeugdraad, het FOV, Kunst en Democratie, dat straks Dèmos zal heten, enzovoort.

Veel van deze toonaangevende actoren zijn gehuisvest in gebouwen en panden die eigendom zijn van de Vlaamse Gemeenschap en waarmee we dus nog een sterkere band onderhouden. Ik denk vanzelfsprekend aan de AB en de Beursschouwburg, maar ook aan het Kaaitheater en straks aan de dansstudio's van Rosas en P.A.R.T.S.

Ik begrijp uw ongenoegen over wat u de minimale “materiële affichering als dusdanig” vanuit deze cultuurhuizen noemt. En ik beken dat ik ook heel vaak vind dat de herkenbaarheid van deze huizen als Vlaamse actoren meer in het straatbeeld aanwezig moet zijn. Ik heb dat deze voormiddag nog gezegd in de commissie voor Brussel: de Vlaamse Gemeenschap doet verschrikkelijk veel, en het moet maar eens gedaan zijn met de naïviteit om te denken dat dit geapprecieerd of geweten wordt zonder dat we het zelf duidelijk afficheren.

De heer Erik Arckens: Ik ben het daar volledig mee eens.

Minister Bert Anciaux: Ik vind ook dat deze belangrijke spelers zich prominenter mogen en moeten afficheren als spelers binnen de Vlaamse Gemeenschap, die betoelaagd en gedragen worden door diezelfde Vlaamse Gemeenschap, en die overigens trots is op een dergelijke culturele rijkdom. We moeten dat meer tonen, zeker, maar niet alleen in Brussel. Maar die trots

is blijkbaar niet altijd wederzijds of ten minste niet aanwijsbaar aanwezig. Wie deze huizen bezoekt, ervaart aan de andere kant ten volle de Vlaamse aanwezigheid en merkt maar al te goed dat KVS, Kaai, Beurs en andere huizen voornamelijk steun van de Vlaamse Gemeenschap krijgen.

Die perceptie zit echt wel goed, en dat heeft alles te maken met de manier waarop die cultuurhuizen zich profileren, namelijk zelfbewust Vlaams. Dat betekent: open en intercultureel, met ruimte voor anderen en andere talen en gemeenschappen en met een goed gedoseerde maar niet overdreven aandacht voor symbolen en vlaggen. Maar alles kan een pak beter. Daarom bereid ik momenteel een uitbreiding voor van de communicatieve return vanuit de gesubsidieerde sector.

Vandaag wordt standaard aan elke organisatie die subsidies ontvangt vanuit Cultuur, bij ministerieel besluit gesteld dat “bij uitvoering van voornoemde projecten de steun van de Vlaamse Gemeenschap duidelijk moet zijn. Dit wordt als volgt geconcretiseerd: het gebruik van de standaardlogo’s en de bijhorende tekst/baselines, zoals door de Vlaamse Regering vastgesteld, bij elke mededeling, verklaring, publicatie en presentatie, ongeacht de drager. Indien er zich bij de uitvoering publiekseventen of andere mogelijkheden tot communicatie ontwikkelen die niet in de projectaanvraag zijn opgenomen, worden voornoemde organisaties geacht om de Vlaamse administratie een maand op voorhand te contacteren om ad hoc afspraken te maken over een extra communicatieve return.”

Ik wil daar een strikt visuele herkenbaarheid aan toevoegen en laat momenteel een idee uitwerken van een banner – een gevelvlagje – die aangebracht zal worden aan elke plaats die structureel gesubsidieerd wordt door de Vlaamse Gemeenschap. Qua ontwerp is het vanzelfsprekend dat de kleuren en de leeuw prominent moeten signaleren dat de activiteiten in het betreffende gebouw gesubsidieerd worden met Vlaamse middelen. Het moge duidelijk zijn dat die herkenbaarheid zich niet beperkt tot Brussel, maar van toepassing is op alle cultuurhuizen, waar ook binnen de Vlaamse Gemeenschap.

Ik concludeer, mijnheer Arckens, dat ik uw bezorgdheid met betrekking tot de stelling “aanwezigheid betekent ook zichtbaarheid” volledig deel en daar binnen de eisen van communicatieve return blijf aan werken.

Uw tweede opmerking betreft in het licht van mijn inspanningen om tot een protocol van culturele samenwerking te komen, de vraag naar activering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC), ook wel bico genoemd. Ik ben mij ervan bewust dat hierover zelfs binnen een kartel uiteenlopende visies kunnen bestaan en dat er binnen Brusselse kringen voorstanders zijn van het cultureel activeren van de bico.

Mijn vertrekpunt, en ook dat van de Vlaamse Regering, blijft een confederale visie, vertaald in een cultureel akkoord tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap, ook over alle aspecten van het cultuurbeleid in Brussel. Dit is dus cocommunautair beheer, en dat moet op zich een voldoende krachtig instrument zijn.

Binnen het huidige institutionele kader van het Brussels Hoofdstedelijke Gewest ben ik geen voorstander van de culturele activering van de bico. Bij een hertekening van de instellingen, waarbij de gewestorganen separaat van de gemeenschapscommissies worden samengesteld, en de gemeenschapscommissies dus niet langer afgeleide organen zijn van het Brussels parlement, kan een gemeenschappelijke gemeenschapscommissie wél dat platform bieden voor een echte interculturele dialoog en samenwerking tussen de gemeenschappen vanuit de Brusselse context.

Collega’s, ook ik ben een absolute voorstander van een hechte samenwerking tussen alle Vlaamse actoren binnen Brussel, al dan niet verankerd in een masterplan. Ik wil niet bewijzen dat die samenwerking optimaal is, maar dat die er is, is aantoonbaar in het veld.

Uw citaat uit De Standaard van 2002 is dan ook – gelukkig maar – achterhaald, ook al beken ik dat dit voor de geïnteresseerde passant niet altijd duidelijk is. Het citaat is vandaag echt niet meer van toepassing.

Zelf verwees u reeds naar het Brussels Kunstenoverleg (BKO). Ik wil geen oneigenlijke vergelijkingen maken, maar als het dan toch moet: het zijn precies Antwerpen en Gent die ondertussen een voorbeeld nemen aan het intersectoraal overleg in Brussel binnen het BKO. Geert Cochez, de coördinator van het BKO, reist ondertussen Vlaanderen rond om te adviseren bij de opstart van gelijkaardige overlegorganen. Brussel is in dit opzicht de laatste jaren een absolute trendsetter. Op 6 jaar tijd ondergaat een dynamische sector, zoals die van de kunsten, markante wijzigingen, waarvan het BKO een treffend voorbeeld is.

Wil dat zeggen dat alles perfect verloopt? Uiteraard niet. Constante zelfbevraging is en blijft nodig, en bijsturingen zijn niet alleen nuttig, maar noodzakelijk. Ze gebeuren ook, bijvoorbeeld met ‘Kwartslag’ waarbij KVS, Kaai, Beurs en cultuurhuizen in de rand hun programmatie op elkaar afstemmen. Kleine overlappingsen, zeker wanneer er een nieuw project opduikt zoals Wiels dat zijn plaats nog moet vinden, of zoals Flagey dat zijn plaats nog zoekt tussen Bozar, de Munt en Kaai. Die kleine overlappingsen zullen er altijd zijn, en ze bestaan ook in Antwerpen, in Gent en zelfs in Brugge. Ook de Singel, het Toneelhuis en de Roma vissen af en toe in dezelfde vijver en hetzelfde geldt voor NTG en Vooruit. Profilering is nu eenmaal geen wiskunde, zolang men fundamenteel maar uit elkaars

vaarwater blijft en het complementaire karakter binnen het beleid aanvaardt. Dat is in Brussel hoe langer hoe meer het geval.

Ik wil toch nog eens beklemtonen dat ik, voor wat de Brusselse actoren binnen het Kunstendecreet betreft, expliciet die eis tot samenwerking heb ingeschreven in de desbetreffende besluiten van de Vlaamse Regering waarin generiek staat vermeld bij alle cultuurhuizen in Brussel, dat: “de organisatie deze ondersteuning moet laten uitmonden in een actief partnerschap met het Vlaamse culturele netwerk”. Ook bij de toekomstige evaluatie en beslissing over deze organisaties, zal sterk gekeken worden naar het element ‘samenwerking’ in de beleidsplannen, zeker in het kader van de aanvullende criteria. Die aanvullende criteria zijn “meerwaarde van het initiatief voor de regio op het vlak van het aanbod of op het vlak van facilitering voor andere regionale initiatieven” en “samenwerking met artistieke en niet-artistieke actoren met het oog op een optimaal gebruik van de werkmiddelen en beschikbare infrastructuur en met het oog op een maximale besteding van de middelen voor artistieke creatie en een beperking van de overheadkosten”.

Ik geef toe dat ik er al een paar keer aan heb gedacht om, samen met de actoren, een masterplan op te stellen. Naar aanleiding van het feit dat we de AB zouden voorstellen als grote culturele instelling, heb ik dit idee naar voren gebracht. Een betere samenwerking kan positieve gevolgen hebben, bijvoorbeeld op het vlak van het beheer van de gebouwen. Een gemeenschappelijke aanpak zou voor iedereen een meerwaarde betekenen. Nu zijn er veel kosten voor de verschillende gebouwen en instellingen.

Mijnheer Arckens, u roemt het avant-gardekarakter van de Brusselse scène en u stelt in één beweging dat mijn beleid daar afbreuk aan zou doen. Dit was zeker de ondertoon van uw interpellatie, u was gretig aan het citeren zonder te verduidelijken dat u er niet achter stond.

Ik ben van mening dat een en ander met elkaar wordt verward. Dat de vele vernieuwingen begin jaren tachtig vanuit Brussel werden aangestuurd, klopt ten dele. Dat Brussel vanuit zijn internationale status en multiculturele constructie altijd gevoeliger was voor meer extreme artistieke aanwezigheden, klopt ook, want dat is nu net een kenmerk van een metropool.

Maar dat de leefbaarheid en het faciliteren van artistieke realisaties voor kleine en beperkte doelgroepen, want daarover gaat het tenslotte, door mijn beleid wordt gefnuikt, ontken ik ten zeerste. In uw schriftelijke voorbereiding schreef u dat ik van populisme word beschuldigd. Een mooi citaat in uw schriftelijke voorbereiding van de interpellatie ging trouwens over “kunst als een bechamelsaus”.

Als populisme betekent dat de cultuurhuizen mits een actieve publieksbemiddeling, meer en vooral ander volk moeten bereiken, dan ben ik heel graag een populist. Als populisme betekent dat er naast een artistieke incrowd ook ruimte moet zijn voor realisaties die een divers, breed en omvangrijk publiek aanspreken, dan ben ik ook graag een populist. Maar dat populisme spreekt zich niet uit over de artistieke autonomie van het kunstenveld, integendeel. Nooit heb ik aan een kunstenaar de eis opgelegd om te werken voor een groot of breed publiek. De kunstenaar creëert en de huizen presenteren zijn of haar creatie. Die huizen moeten ervoor zorgen dat die creatie een zo ruim mogelijk publiek bereikt, maar dit is de taak van de huizen en slaat niet op de artistieke vrijheid van de kunstenaar. Natuurlijk is de programmatie niet neutraal.

Diversiteit en participatie zijn de kenmerken van dit beleid. Het is absoluut een en-enverhaal, maar dan een dat nooit raakt aan de vrijheid en de autonomie van de kunstenaar. Wie het anders verwoordt, of dit willens nillens wil suggereren, zit fout en heeft het helaas niet begrepen – ook niet wanneer het een doctoraat betreft.

KVS, Bronx en zelfs Kaai brengen zelf en in hun samenwerking met anderen, heel kwaliteitsvolle programmaties die een sterke mainstreaminslag hebben en een heel divers publiek bereiken. In eenzelfde seizoen neemt KVS ‘Koning Lear’, ‘Singhet ende weset vro’, ‘Missie’ en ‘Revue’ op in het programma. Ik vind dat mooi. Altijd zal een avant-garde in de kunst nodig zijn, en ik zal daarover ook waken. Die avant-garde vindt zijn plek in het Kaai, en soms ook in de KVS. Die twee houden elkaar in een gezond evenwicht.

Trouwens, stellen dat de hele voormalige ‘Vlaamse golf’ zich tegen dit cultuurbeleid keert, is absolute onzin. Ik hoor Jan Decorte, Jan Lauwers, Anne-Theresa De Keersmaeker, Wim Vandekeybus, Willy Thomas en Jan Fabre toch nooit uitspraken doen in die toonaard en met die bedoeling – en wees gerust, ik voer veel gesprekken met hen. De nieuwe generatie à la Benjamin Verdonck of Kris Verdonck, doet dat evenmin.

Wim De Pauw geeft, ten dele, een forum aan degenen van wie ik vermoed dat ze een probleem hebben met mijn benadering en mijn cultuurbeleid. So what, ook voor tegenstemmen moet er een plaats zijn, maar ze zijn ook niet meer dan dat: een kritisch onderdeel van deze sector waarin ook heel wat boeiende mensen representatief en aanwezig zijn en die door De Pauw te weinig of niet worden belicht.

Zonder diepgravend op de benadering van De Pauw te willen ingaan, moet het me toch van het hart dat hij een gemakkelijke theorie van ‘spanningen’ ontwikkelde. Hij creëert bewust een ondraaglijke spanning tussen aandacht voor kwaliteit en aandacht voor participatie.

Dit is oud en versleten. Deze spanning herken ik niet, ik wil beide aspecten ook niet tegen elkaar laten uitspelen, want ze hebben elkaar broodnodig en versterken elkaar. De Pauw problematiseert ten gronde de relatie tussen de overheid en de kunstenaar of kunstinstelling. Hij vindt het bijna onaanvaardbaar dat de overheid 'iets' terugvraagt, dat er een ruil ontstaat op basis van de subsidie. Tja, laat me toe om – zeker in deze commissie – te stellen dat ik weliswaar een helemaal overtuigde verdediger van de artistieke vrijheid ben, maar tegelijkertijd ook rekenschap wil geven van het aanwenden van gemeenschapsmiddelen. Elke overheid moet zich verantwoorden tegenover haar burgers, ook voor de uitgaven kunst. De regels daarvoor worden onder andere in deze commissie ontwikkeld en bevestigd.

Daarmee wil ik aantonen dat tegenstemmen, ook al dragen ze een academische aureool, niet altijd zo'n indrukwekkende vertoog inhouden. Ik moet beleid voeren, en in dialoog gaan en blijven met de kunstensector, maar dat betekent niet dat ik voortdurend moet reageren op tegenstemmen uit die sector. Het zou een beetje te saai worden. Cultuurbeleid is en blijft een aartsboeiende, soms ook een aartsmoeilijke en uitzonderlijk een aartsvermoeiende opdracht. En ik houd er alle goesting en vertrouwen in. Ik denk dat ik op de vier aspecten van deze interpellatie ben ingegaan.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister.

Mocht u inzake punt één iets kunnen realiseren, dan zou ik zeer tevreden zijn. Als Brusselse Vlamingen hebben wij elkaar gevonden. Wat de Vlaamse aanwezigheid in Brussel betreft, hebben wij dezelfde mening. Niet iedereen is het met ons eens. Als geboren Brusselaars kennen wij ons verleden en onze toekomst.

Niet alleen op cultureel maar ook op sportgebied gaat er enorm veel geld van de Vlaamse Regering via u naar Brussel. Daar mag wel eens iets tegenover staan. Men schijnt dat in Brussel, ook in de VGC, niet te begrijpen of niet te willen begrijpen. Men beschouwt dat als een normaliteit. Men vindt dat men zich niet moet afficheren als een Vlaamse instelling of Vlaamse jeugdorganisatie of een andere organisatie die geld krijgt van de Vlaamse Gemeenschap. Ik ben volledig uw mening toegedaan dat dat wel zo moet. Als Brusselse Vlamingen, gelet op onze wankele toestand door onze getalsarmoede, moeten we dat zeker doen. Ik steun u daar volledig in.

U haalde nieuwe aspecten aan zoals het banner of banner. Mocht dat er komen, dat zou schitterend zijn.

Ik ken de cultuurpauzes uit de Brusselse kunstenaarswereld niet persoonlijk, maar wel hun discours en hun

maatschappelijk-politieke profilering. Ze hebben het bijzonder moeilijk met dat 'Vlaams zijn'. Dat zal altijd een spanningsveld blijven. Ze vluchten daarom gemakkelijk – wat u goed en loepzuiver bedoelt – in het interculturele, het cocommunautaire. Voor hen is dat een schaamlapje om toch maar niet Vlaams te moeten zijn. Ik heb daarom heel duidelijk gesproken over het eigenlijke en oneigenlijke gebruik van de term cocommunautair.

Ik heb voorlopig niet de gelegenheid om stukken te schrijven in een krant. Vraag twee was een strikvraag. Ik wou controleren of u nog wakker was aan het einde van het werkjaar. U had mij natuurlijk door. Hier zitten mensen die de Brusselse toestand niet zo goed kennen. Maar dat soort activering van de VGC kan niet. Ik heb het hier aangehaald omdat die brochure zeer belangwekkend is.

Ik hoop dat het citaat over de samenhang van de cultuurhuizen inderdaad verouderd is. U hebt me een heel aantal punten opgegeven waardoor samenhang, afspraken en dergelijke niet alleen in Brussel maar ook met de rand en Vlaanderen heel duidelijk moeten worden. Dat wordt via het Kunstendecreet gestimuleerd. In 2002 was er namelijk geen Kunstendecreet. Het feit dat u daarbuiten ook nog denkt aan een soort masterplan of aan een overleg met de belangrijke spelers in Brussel, kan ik alleen maar toejuichen. Ik neem dat antwoord mee als een belangrijke verbetering op dat vlak.

De Pauw heeft zich met zijn boek woordvoerder gemaakt van de beweringen van de 'transavantgarde'. We moeten goed beseffen waar we mee bezig zijn. U beweert dat hij zich op Radio Clara geen woordvoerder heeft gemaakt van hun beweringen. U gaat dat debat op uw website zetten. Het was absoluut niet mijn bedoeling om bepaalde visies van mij te staven via rauwe ranzige rancuneuze oprispingen van bepaalde mensen uit die 'transavantgarde' zoals ze zijn weergegeven door De Pauw. Dat is een verschil. Ik heb iets opgemerkt in uw antwoord. U zegt dat De Pauw in het radioprogramma alles ontkent, maar u zegt tevens dat u het niet met hem eens bent. Er is wel degelijk iets dat broedt in dat milieu.

Minister Bert Anciaux: Het staat natuurlijk wel in zijn doctoraat of in zijn boekje. Daarover heb ik het.

De heer Erik Arckens: Maar hij heeft wel een belangwekkend interview gegeven aan Knack. De titel daarvan was 'De kunst als bechamelsaus'. Als u dacht dat die term van mij kwam, overschat u mij enorm. Ik weet niet eens wat bechamelsaus is. Ik kook namelijk niet. Zelfs dat had u, na al die jaren, waarschijnlijk moeten weten.

Minister Bert Anciaux: Ik heb daar een boek over.

De heer Erik Arckens: ‘Koken met Steve’? (*Gelach*)

Minister Bert Anciaux: Neen. Hét kookboek. ‘Ons Kookboek’, oorspronkelijk van de katholieke vrouwen-gilde, de Boerinnenbond. Nu heeft de vereniging een nieuwe naam en een nieuw profiel: ‘Vrouwen met vaart’.

De heer Erik Arckens: En waar treden die op? (*Gelach*)

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over lokale beleidsparticipatie door jongeren

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag gaat over de steun aan de lokale jeugdleden via de organisatie die vroeger Jeugddienst voor Maatschappelijke Participatie (Jemp) werd genoemd. Ondertussen is de naam veranderd in Ondersteuning Lokale JeugdParticipatie (OLJP).

Mijnheer de minister, ik weet niet of ik de vraag nog moet stellen. Ondertussen heb ik via nieuwsbrieven en allerlei websites al heel wat informatie gekregen over de stand van zaken. Ik wou deze vraag vroeger stellen. Ze werd echter uitgesteld. Misschien was dat beter niet gebeurd. Het is niet leuk dat, twee dagen voordat ik een vraag stel, er een persbericht over het onderwerp wordt verspreid. Ik zal dus een aantal bijkomende vragen stellen.

Het jeugd beleid in Vlaanderen is nogal decentraal georganiseerd. De jeugdraad is in een gemeente een heel belangrijke actor in ons jeugd beleid. Net zoals jeugd bewegingen kunnen jeugdleden, zeker op lokaal vlak, nogal verschillen qua betrokkenheid en participatie. Het is dan ook heel belangrijk dat gemeentelijke jeugdleden worden ondersteund door een organisatie.

Een aantal jaren geleden zorgde Jemp daarvoor. Na een moeilijke keuze en een negatief advies over het beleidsplan werd Jemp anderhalf of twee jaar geleden uiteindelijk opgedoekt. Het Steunpunt Jeugd nam die taak over. Als ik het goed begrijp, werd ondertussen de vzw OLJP opgericht, die een plaats heeft binnen het steunpunt.

Einde maart diende de vzw OLJP haar beleidsplan in. Ze vroeg daarvoor een subsidie van 250.000 euro. De eerste adviezen waren vrij kritisch. Er werd een status quo van het bedrag voor 2008 voorgesteld. Het definitieve advies van de adviescommissie en de afdeling Jeugd werden eind mei verwacht en de beslissing tegen eind juni. Officieel weet ik nog niet wat de beslissing is.

Een substantiële verhoging van de middelen lijkt nodig om het participatie-idee van kinderen en jongeren te realiseren, zowel bij de ondersteuning van de jeugdleden als bij de brede participatie. Een status quo van subsidies betekent dat de vzw drie jaar lang slechts beperkt kan bezig zijn met de brede participatie.

Mijnheer de minister, ondertussen heb ik uw persbericht en een aantal andere teksten gelezen. U hebt het daarin over een ondersteuning van 180.000 euro voor 2009. Bovendien stelt u dat het beleidsplan veelbelovend en haalbaar is. Dat is toch iets anders dan wat we eerst hadden gehoord. De taak waarover u het in het persbericht hebt, is voor mij nogal vaag. Het gaat natuurlijk over vorming, ondersteuning, ontmoeting, het organiseren van uitwisselingen. Hoe evalueert u de ondersteuning van participatie op het lokale niveau door de OLJP, de opvolger van Jemp, tijdens de afgelopen twee jaar? Welke acties werden gevoerd? Wat waren de resultaten? Welke initiatieven worden gepland in de toekomst?

Wordt uiteindelijk gekozen voor de ondersteuning van de jeugdleden, of is er voldoende ruimte om de lokale participatie breed te organiseren of te stimuleren? Is er ook een dergelijke opdracht? Dat is me niet zo duidelijk. Ideaal zou natuurlijk zijn dat ze dat beide kunnen doen. Het dringendste is uiteraard de ondersteuning van de jeugdleden zelf. Die structuur bestaat al en de ondersteuning is altijd nodig.

Bij OLJP gaat het om een hernieuwde structuur. We kennen natuurlijk ook de Vlaamse Scholierenkoepel (VSK), die de lokale schoolraden ondersteunt. In het kader van de brede school liggen hier misschien kansen om de samenwerking te stimuleren. Eventueel kunnen er op nationaal of bovenlokaal niveau uitwisselingen of samenwerkingen georganiseerd worden.

Op het nationale niveau zijn er nog een aantal andere actoren, zoals de Vereniging Vlaamse Jeugddiensten (VVJ) en de Vlaamse Jeugdraad. Wat is de verhouding van OLJP met die andere actoren? Is er een structurele link, of is het niet de bedoeling dat ze veel overleg plegen? Ik pleit ervoor om dat overleg wel te stimuleren.

U had het over 180.000 euro. Het is niet zo duidelijk waar dat bedrag wordt opgenomen in de begroting. Gebeurt dat via het decreet lokaal jeugd beleid, het Vlaamse jeugd beleid? Hoe zult u dat motiveren? Of is er een nieuwe basisallocatie binnen de begroting?

Hoe zullen we er, los van de structuren, voor zorgen dat de nieuwe vzw erin slaagt om de lokale jeugdleden te ondersteunen? Jemp heeft dat een aantal jaren geprobeerd, maar had er blijkbaar toch moeite mee. Er waren toch wel wat problemen, wat er toe leidde dat de vzw ermee gestopt is. Hoe zullen we vermijden dat de

nieuwe vzw hetzelfde overkomt? Krijgt ze voldoende tijd om zich verder te ontwikkelen en worden ze daarin voldoende begeleid?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw Poleyn, zij moeten wel zorgen voor de begeleiding!

Ik wil eerst even ingaan op uw eerste opmerking. Het is niet mijn gewoonte om met zaken uit te pakken een paar dagen voor ze in het parlement aan bod komen. Ik was me er niet van bewust.

Mevrouw Sabine Poleyn: Dat zal met de interne communicatie te maken hebben.

Minister Bert Anciaux: Ik weet niet wat er gebeurd is. Het spijt me.

Mevrouw Poleyn, juist twee jaar geleden moest ik beslissen om de subsidiëring van Jemp, ondersteuner van de lokale jeugdgraden, te beëindigen. De vereniging bleek volgens de analyse van zowel de adviescommissie als de administratie niet meer levensvatbaar. Voor iedereen, maar zeker voor de gemeentelijke jeugdgraden, was dit een bijzonder spijtige zaak.

Ik maakte toen twee beloftes. Ten eerste waarborgde ik dat men niet in zwart gat zou vallen. Het Steunpunt Jeugd ontving daarom extra middelen voor continuïteit in dienstverlening aan lokale jeugdgraden. Tegelijkertijd vroeg ik het steunpunt om, in overleg met de spelers op het veld, te zorgen voor een duurzame oplossing. Al vrij snel werd toen besloten dat er nood was aan een afzonderlijke particuliere vereniging die de expliciete ondersteuning moest blijven opnemen van de lokale jeugdgraden.

Ik ben dan ook blij om vandaag te kunnen bevestigen dat dit nu gelukt is. Er is terug een stevige organisatie die voor de ondersteuning van lokale jeugdgraden en de participatie van kinderen en jongeren zal instaan, en die via de reguliere subsidiekanalen kan ondersteund worden. De vereniging diende een beleidsnota in via het hoofdstuk participatie informatie van het decreet Vlaams jeugdbeleid. De subsidie zal dus via dit decreet verlopen.

Ik besliste eind vorige week om een subsidie van 180.000 euro toe te kennen aan de vzw Ondersteuning Lokale JeugdParticipatie voor de beleidsperiode 2009-2011. Het ingediende beleidsplan klinkt veelbelovend, slagkrachtig en haalbaar. In het preadvies werden een aantal vragen en bedenkingen geformuleerd, waarop de vereniging voldoende antwoorden gaf. Ik volgde dan ook het advies van zowel de adviescommissie en de administratie om de subsidie op te trekken tot 180.000 euro. Met dit bedrag kan de vereniging zich tijdens deze erkenningsperiode verder ontwikkelen als

ondersteuningsorganisatie voor lokale participatie en haar draagvlak bij de lokale jeugdgraden aantonen, en voldoende vernieuwing aanbrengen bij participatie van kinderen en jongeren aan het beleid.

Mevrouw Poleyn, die 180.000 euro betekent ook een concrete groei van middelen. De vorige organisatie, Jemp, ontving jaarlijks 110.000 euro voor de periode 2004-2006. De afgelopen 2 jaren heb ik 150.000 euro uitgetrokken voor de ondersteuning van de lokale jeugdgraden. Dat bedrag wordt nu opgetrokken tot 180.000 euro.

Een aantal concrete initiatieven werden het voorbije jaar opgezet om de ondersteuning van de gemeentelijke jeugdgraden te blijven waarborgen. In het jaarverslag werden de activiteiten vermeld, die ook zijn opgenomen in de beleidsnota. Ik zal er enkele opsommen. De jeugdraadondersteuners kwamen in 2007 rechtstreeks in contact met jeugdgraden, jeugdconsulenten mandatarissen en jeugdwerkers uit 116 gemeentes. Er verschenen in 2007 twee publicaties: '(Her)samenstelling en erkenning. Blaas je jeugdraad nieuw leven in!' en 'Het adviesseizoen is geopend'. Deze publicaties zijn verspreid via de jeugddienst. In 2007 werden 3 vormingen aangeboden. In 2007 werden ze 6 keer aangevraagd. De vzw OLJP had een webstek/weblink binnen de website van het Steunpunt Jeugd, www.jeugdgraden.be. Hierop wordt specifieke informatie geboden over jeugdgraden. De bestaande informatie die op de website van het Steunpunt Jeugd te vinden was over lokale jeugdbeleidsthema's werd dus aangevuld. Ook de elektronische nieuwsbrief voor lokale jeugdwerkers 'Humus' werd en wordt aangevuld met informatie voor en over gemeentelijke jeugdgraden. In 2007 werd 3 keer vorming gegeven bij externe organisaties. Op de 'Trip Lokaal'-trefdagen – de provinciale trefdagen – werden in 4 provincies 2 sessies gegeven voor en over jeugdgraden. In het tijdschrift Krax werden twee artikels gepubliceerd. In 2007 werden 51 vragen beantwoord afkomstig van leden van de jeugdraad, medewerkers van jeugddiensten en lokale mandatarissen.

De acties werden ook grondig geëvalueerd in functie van de verdere planning.

U vraagt ook naar de toekomstinitiatieven. Ik zal u het voorlezen van de volledige beleidsnota met het concrete voorgestelde acties en doelstellingen besparen. Ik zal ze even kort samenvatten. OLJP formuleerde drie strategische doelstellingen die de dienstverlening van OLJP beschrijven. De vzw is het aanspreekpunt voor alle vragen van en over jeugdgraden. Lokale jeugdgraden zijn als versterkte participatiespeler meer betrokken bij het gemeentelijke beleid. De derde doelstelling is kennis verzamelen en ontsluiten in functie van de bevordering van de participatie van individuele kinderen en jongeren aan het lokale beleid. Dat laatste was ook uw specifieke vraag.

De organisatie zal in de driejarige beleidsperiode minstens 200 jeugdleden bereiken, een expliciet aanbod ontwikkelen voor het jaar 2010, het volgende planningsjaar voor lokale besturen opzetten en via een zestal trajecten een meetbare output realiseren ten aanzien van de bevordering van de participatie van kinderen en jongeren aan het lokale beleid.

De helpdeskfunctie blijft behouden, het vormingsaanbod wordt uitgebreid en de mogelijkheid tot individuele begeleiding wordt verder aangeboden. Men vult het informatieaanbod aan, de website wordt vervolledigd enzovoort. De vereniging formuleerde in haar plan duidelijke acties die de ondersteuningsfunctie verder uitbouwen.

Ik vind uw vraag naar mogelijke contacten met de Vlaamse Scholierenkoepel of VSK bijzonder relevant. Als ik momenteel het jeugdlandschap vanuit het perspectief participatie analyseer, dan zie ik heel duidelijk de Vlaamse Jeugdraad, maar ook de VSK en zeker ook deze nieuwe organisatie die zich focust op de lokale beleidsparticipatie van kinderen en jongeren.

In de beleidsnota van de OLJP zie ik niet meteen veel beweging in de richting van de VSK. Deze nota is – begrijpelijk voor een startende vereniging – vooral toegepast op de primaire doelstelling, namelijk het stevig onderbouwen van haar werking rond de ondersteuning van de jeugdleden. Verder wil ze ook acties ontwikkelen voor de participatie van kinderen en jongeren aan het lokale beleid.

Aangezien de VSK ook instaat voor de begeleiding van de leerlingenraden, is het niet ondenkbaar en misschien zelfs wenselijk dat beide verenigingen elk vanuit hun eigen specifieke opdracht, elkaar ontmoeten, ideeën uitwisselen en misschien ook gezamenlijk acties opzetten. Zeker wat jongeren betreft, lopen de belangen van leerlingenraden en gemeentelijke jeugdleden vaak parallel en kunnen deze structuren elkaar op het lokale niveau versterken en inspireren. Ik ga ervan uit dat beide verenigingen, indien nodig, elkaar zeker zullen ontmoeten. Daarbij kan de Vlaamse Jeugdraad de rol van netwerk-makelaar of regisseur op zich nemen. Ik zal een signaal in die richting geven aan de betrokken organisaties.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben blij dat u drie duidelijke taken hebt genoemd van de OLJP. Het is belangrijk dat de OLJP voldoende middelen krijgt om die drie taken te vervullen. Vooral de derde taak, het verzamelen van kennis om de participatie van individuele jongeren te stimuleren, is een doelstelling binnen het jeugdbeleid waar iedere lokale jeugdraad mee worstelt.

Ik ben het ermee eens dat het nu al de bedoeling is van een startende organisatie dat ze erin slaagt haar primaire

doelstelling te bereiken. Wat die subsidie van 180.000 euro betreft, hoop ik dat er voldoende middelen zijn. Ik dacht dat er in de eerste aanvraag sprake was van 250.000 euro. Het is wellicht doorgaans zo dat men meer vraagt dan men krijgt. Ik hoop dan ook dat de meest interessante zaken niet uit het takenpakket worden geknipt.

Minister Bert Anciaux: Daar hoeft niet in geknipt te worden.

Mevrouw Sabine Poleyn: Tot slot, mijnheer de minister, dank ik u voor het oppikken van het idee om de VSK structureel samen te zetten met de OLJP, onder meer voor de uitwisseling van kennis, ervaring en methodes. Verder kunnen ook de leerlingenraad en de jeugdraad met elkaar worden verbonden. Dat zou een grote stap zijn.

Mijnheer de minister, ik raad u aan om de werking van de OLJP te blijven evalueren, niet alleen op het Vlaamse niveau maar ook via een bevraging van de doelgroep. We krijgen de best mogelijke evaluatie wanneer de jeugdleden het gevoel hebben dat ze interessante vormen aangeboden krijgen. Ze moeten iets hebben aan die OLJP, het moet meer zijn dan een structuur die ze kennen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Piet De Bruyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de zogenaamde buitenspeeldag

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Voor alle duidelijkheid, ik heb om evidente redenen geen enkel bezwaar tegen het samenbrengen van jongeren om buiten te spelen. Integendeel, ik juich initiatieven in die zin toe. Mijn vraag richt zich vooral tot het samenwerkingsverband dat hier tot stand is gekomen. Aan de ene kant is er de Vlaamse overheid, aan de andere kant is er een commerciële partner, een commerciële buitenlandse kinderzender. Daar heb ik een aantal bedenkingen bij.

Deze zender streeft in eerste instantie commerciële doeleinden na. Dat is perfect legitiem en ik heb daar dus geen bezwaar tegen. Wanneer Nickelodeon met dit voorstel naar de minister is gestapt – en ik heb begrepen dat het zo is gegaan – dan hebben zij in het achterhoofd een kindvriendelijk initiatief dat goed ligt bij de ouders, dat hun een positief imago bezorgt en dat ook positief kan worden verkocht bij de adverteerders die

dure reclameruimte bij hen kopen. Vanuit het standpunt van Nickelodeon is dit in eerste instantie een interessante commerciële investering.

Mijnheer de minister, u bent daarop ingegaan. U hebt de uitnodiging van Nickelodeon aanvaard en u hebt daar een beperkt budget van 100.000 euro voor ter beschikking gesteld. Het resultaat was dat vorige week de gemeenten op meer dan honderd plaatsen een buitenspeeldag hebben georganiseerd. Daarvoor werd een beroep gedaan op de daartoe beschikbare diensten. Ik heb het dan over jeugdbewegingen, sportorganisaties enzovoort.

Mijnheer de minister, klopt het dat het initiatief oorspronkelijk uitging van Nickelodeon en dat zij vervolgens bij u zijn komen aankloppen? Hebt u op enig ogenblik overwogen om andere zenders bij het initiatief te betrekken? Zo ja, wat was hun reactie? Zo nee, waarom niet?

Kunt u een overzicht geven van de aanwending van het toegekende budget van 100.000 euro?

Hoe verdedigt u de exclusieve samenwerking tussen een commerciële buitenlandse zender en de Vlaamse overheid? Had u inspraak in het aantrekken van andere commerciële partners bij het project?

Bent u van plan dit initiatief te herhalen? Zult u desgevallend de uitbreiding van de samenwerking met andere kinderzenders als voorwaarde stellen?

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Ik sluit me aan bij deze vraag. De media suggereren inderdaad heel sterk dat het initiatief gezamenlijk is genomen door u als Vlaams minister en door een commerciële zender. Dit is een gevaarlijk precedent. We hebben nog maar net de vijfminutenregel voor reclame rond kinderprogramma's afgeschaft, onder impuls van het bestaan van Nickelodeon. Ik vind dat een spijtige zaak.

Minister Bert Anciaux: Ik heb ervoor gezorgd dat Nickelodeon gedurende uren niet heeft uitgezonden.

De heer Piet De Bruyn: Ze hebben niet uitgezonden in het basispakket, maar wel in het betaalpakket.

Mevrouw Sabine Poleyn: Ik kende Nickelodeon vroeger niet, ik heb hen leren kennen tijdens het debat over de vijfminutenregel. Ik vind het spijtig dat die zender zich in het buitenland ging vestigen om die regel te ontlopen. Ik vind het dan ook vreemd dat precies Nickelodeon de partner werd van de Vlaamse minister van Jeugd om het buiten spelen te stimuleren. Ik vind het niet ideaal om dergelijke allianties aan te gaan.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Het concept van de buitenspeeldag in Vlaanderen is inderdaad een gezamenlijk initiatief van mezelf als Vlaams minister voor Jeugd en Sport en Nickelodeon, eigenlijk MTV Networks, gevestigd in Lint.

Het gezamenlijke project heeft als hoofddoelstelling kinderen en tieners te sensibiliseren en te enthousiasmeren om buiten te spelen en te sporten. We onderschrijven die doelstelling beiden en hebben ze gedetailleerd in een overeenkomst gegoten. Ik wil u graag deze overeenkomst ter beschikking stellen.

MTV Networks, via Nickelodeon, heeft mij benaderd en daarbij het concrete idee van de buitenspeeldag aan mij voorgesteld. Ze brachten een boeiend concept en boden concrete medewerking. Ze stelden eveneens hun bedrijf en bijhorend ethisch kader voor, waarin ik heel wat respect voor belangrijke maatschappelijke waarden heb herkend. Ze vroegen me geen subsidie of andere steun voor hun bedrijf. Ze polsten wel naar de concrete mogelijkheden voor een open samenwerking om gezamenlijk een project te ontwikkelen.

Als minister sta ik graag en enthousiast open voor goede ideeën, en zeker voor partners en projecten die in hun eigen doelstellingen aansluiting vinden bij mijn beleidsprioriteiten. In dit geval vond dit voorstel heel wat directe linken bij verschillende beleidsprioriteiten. Ik som er een aantal op: "Meer en betere aandacht voor speelruimte in de woon- en leefomgeving, kansen op actief spelen en sporten in de buurt, mobiliseren van lokale besturen voor meer en betere aandacht voor spelende en sportende jonge mensen, stimuleren van meer en nieuwe samenwerkingsverbanden, een platform creëren voor de promotie van middenveld en vakantieprojecten voor kinderen en jongeren."

De Vlaamse buitenspeeldag is niet de enige. Ook in Nederland is er een buitenspeeldag, waarbij er samenwerking is tussen de overheid en Nickelodeon. Uiteraard is de Vlaamse buitenspeeldag geen kopie van de buitenspeeldag in Nederland. Zoals ik al aangaf, bepaalden we, op basis van het jeugd- en sportbeleid, samen met MTV Networks de hoofddoelstelling van de Vlaamse buitenspeeldag. In de overeenkomst die we met MTV Networks afsloten, bakenden we eveneens het concept van de Vlaamse buitenspeeldag af.

Er zijn momenteel geen andere zenders bij de Vlaamse buitenspeeldag betrokken. Er hebben er zich ook geen andere aangeboden. Dit is niet zo verwonderlijk, want mediaspelers zijn eerder terughoudend om in dit soort projecten samen te werken. Ze zijn vaak overtuigd dat als er één medium zich aan een initiatief verbindt, het in functie van promotie en naambekendheid niet aangewezen is om zich bijkomend te engageren.

Het is enkel bij echt uitzonderlijke projecten dat mediaspelers zich tijdelijk verbinden, bijvoorbeeld bij

grote maatschappelijke gebeurtenissen. Het is ook niet nieuw om als Vlaamse overheid met een mediapartner te werken. Zo zijn er afspraken met bijvoorbeeld de VRT voor het programma Vlaanderen Sportland en was er de samenwerking voor de elfjuliering in 2007 met VTM en in 2008 met de VRT.

Daarnaast zie ik deze samenwerking als het verder ontwikkelen van specifieke relaties met specifieke mediapartners binnen het jeugdbeleid. Zo speelt de VRT een cruciale rol met Ketnet, ingebouwd in de beheersovereenkomst. Verder sloot ik een afzonderlijke overeenkomst met zowel VTM als SBS VT4 voor de dagelijkse jongerenjournaals.

De begroting 2008 voorzag inderdaad in 100.000 euro voor de realisatie van de buitenspeeldag. Een subsidie van 42.700 euro werd toegekend aan het samenwerkingsverband tussen VVJ en ISB, respectievelijk de koepelorganisaties voor gemeentelijke jeugd- en sportambtenaren, dat instaat voor de praktische coördinatie en ondersteuning naar de steden en gemeenten. Concreet wil dat zeggen dat het samenwerkingsverband ISB-VVJ de lokale jeugd- en sportdiensten informeerde over en sensibiliseerde rond de buitenspeeldag.

De website www.buitenspeeldag.be bood ook een ideeenmap aan, bruikbaar voor de lokale organisatoren. Via die webstek konden zij eveneens hun programma bekend maken. Ook de kinderen en tieners beschikten over hun eigen luik op de website. Ze konden hier onder andere ontdekken wat hun gemeente te bieden had op 25 juni, het buitenspeellied en allerlei affiches downloaden en dergelijke meer.

Binnen de werkingskredieten van de afdeling Jeugd van de IVA Sociaal-Cultureel Werk werd 40.000 euro besteed aan het promomateriaal dat we de deelnemende steden en gemeenten aanboden. Het gaat om flyers, affiches in verschillende maten, het buitenspeellied en dergelijke meer. De rest van dat budget werd geheralloceerd.

MTV Networks is in verschillende landen aanwezig. In Vlaanderen opereert het vanuit Lint. Het technisch uitzenden gebeurt voor Vlaanderen vanuit Amsterdam. De kracht van Nickelodeon, als onderdeel van een internationaal bedrijf, is dat het voor zijn programma kan putten uit het programma-aanbod van het moederbedrijf, maar dat de zender ook lokaal, in een bepaalde regio of land, programma's aankoopt.

Tot slot staat Nickelodeon zelf in voor een aantal producties. Een concreet voorbeeld hiervan is 'Het Huis Anubis'. Ik moet eerlijk zeggen dat ik nog nooit naar Nickelodeon heb gekeken, behalve dan in het buitenland. In Brussel zit dat namelijk niet op de kabel. 'Het Huis Anubis' wordt specifiek voor Vlaanderen en Nederland ontwikkeld. Er spelen ook Vlaamse acteurs in

mee. Ik zou MTV Networks dus eerder als een 'internationale' partner met een Vlaamse verankering omschrijven dan als een buitenlandse.

Ook voor de buitenspeeldag werd heel specifiek een Vlaams concept en profilering ontwikkeld. Zoals ik hierboven al aangaf, is de samenwerking met één partner, in deze een commerciële partner, niet zo onnatuurlijk. Bovendien wil ik sterk benadrukken dat er geen enkele financiële overdracht is gebeurd ten aanzien van MTV Networks in het kader van de buitenspeeldag. Dat staat ook expliciet vermeld in elke overeenkomst.

In de overeenkomst staat ook gestipuleerd dat het betrekken van een sponsor kan, mits akkoord van beide partijen. Dreamland diende zich inderdaad aan als sponsor. Deze partner bood spel materiaal aan, in voldoende hoeveelheid, aan de deelnemende steden en gemeenten. Er is daarover een overeenkomst gesloten tussen MTV Networks en Dreamland. De financiële inkomsten die MTV Networks hierdoor vergaarde, zijn opnieuw geïnvesteerd in bijkomende initiatieven voor de buitenspeeldag.

De buitenspeeldag zal grondig worden geëvalueerd. Ook dat staat in de overeenkomst. Zowel de lokale initiatiefnemers VVJ-ISB, als beide initiatiefnemende partners, de Vlaamse overheid en Nickelodeon, zullen de eerste editie van de buitenspeeldag evalueren. Uit deze evaluatie moet blijken of er voldoende draagvlak is voor een volgende editie. De deelname aan de eerste editie van 106 gemeenten lijkt me al een redelijke aanzet om te kunnen stellen dat er een draagvlak is bij de lokale overheden. In een paar maanden tijd 106 gemeenten echt meekrijgen, lijkt mij niet zo slecht.

Ik heb zelf een aantal lokale initiatieven bezocht. Zo'n 200 tot 500 kinderen en tieners liepen daar telkens vrolijk buiten te spelen en te sporten. Ook zij blijken dus echt wel zin te hebben in dit initiatief.

Als we even een korte berekening maken en uitgaan van gemiddeld 100 kinderen en tieners die in elke deelnemende gemeente present waren voor de buitenspeeldag – hoewel ik denk dat dat aantal meestal een pak hoger lag –, dan komen we uit op een bereik van om en bij de 10.000 kinderen en tieners die werden aangezet tot het buiten spelen en sporten. Ik durf dan te stellen dat dit een zware onderschatting is van het succes van deze eerste buitenspeeldag. Misschien nog belangrijk daarbij is de bereidheid van zoveel gemeentebesturen om deel te nemen, want hiermee geven zij aan dat ze het buitenspelen en -sporten van jonge mensen echt belangrijk vinden.

Ik ben onder meer in Kasterlee geweest, waar Vlaams volksvertegenwoordiger Ward Kennes burgemeester is. Heel het gemeentebestuur deed daar heel actief mee, de

burgemeester op kop. Dat was een duidelijke uiting van een voortdurende bezorgdheid en politiek rond ruimte voor kinderen en jongeren. Ze hebben daar knappe projecten en programma's.

De buitenspeeldag is ook en vooral een publieke manifestatie, een duidelijk manifest dat de kinderen en jongeren bevestigt als volwaardige mede-eigenaars van de publieke ruimte. En daarin ligt voor mij ook het wezenlijke doel van de buitenspeeldag. Vanuit die evaluatie stel ik mij niet echt de vraag of we met dit concept al dan niet verder moeten gaan. Het klonk veelbelovend bij aanvang, het bewees zich in een eerste editie als uiterst relevant en gaat hoogstwaarschijnlijk een krachtige en succesvolle toekomst tegemoet.

Ik ga het betrekken van meer dan één zender zeker niet als een voorwaarde opleggen voor een volgende buitenspeeldag. De samenwerking verliep goed en bleek op zich krachtig genoeg om vele kinderen en ouders te mobiliseren. Maar indien andere partners zich zouden aandienen, ben ik de eerste om te kijken wat de mogelijkheden zijn.

Ik heb in elk geval van bij het begin uitdrukkelijk gevraagd om heel voorzichtig te zijn en erover te waken dat er hier geen sprake is van groot eigenbelang – al valt dat misschien niet helemaal uit te sluiten. Toen men zei dat Nickelodeon dat wou doen en in ruil zijn programma's zou stopzetten, leek mij dat in eerste instantie ook net iets te gul. Maar op die publieksmomenten heb ik in elk geval nergens reclame gezien. Ik denk dus dat het allemaal correct verlopen is. Ik heb daar zelf ook een aantal mensen van Nickelodeon over aangesproken, en die waren nogal verontwaardigd toen ik vroeg wat hun belang nu precies was.

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Mijnheer de minister, het staat buiten kijf dat de buitenspeeldag een groot succes was. Maar net daarom vind ik de exclusieve samenwerking met een buitenlandse commerciële zender niet zo vanzelfsprekend. We hebben onze eigen zenders die zich tot kinderen richten, een vrij stringent kader proberen op te leggen wat betreft reclame. Nickelodeon heeft zich daar wetens en willens aan onttrokken door ervoor te opteren een buitenlandse zender te zijn. Wij hebben vervolgens onze eigen regelgeving moeten aanpassen et cetera et cetera.

Het blijft een bijzonder precair evenwicht: enerzijds het streven van een commerciële zender naar meer naambekendheid en een positiever imago, met een soort kwaliteitslabel 'goedgekeurd door de Vlaamse overheid', en anderzijds het actief aanmoedigen van kinderen om buiten te gaan spelen. Ik blijf mij principieel afvragen of we dat exclusief met een buitenlandse commerciële zender kunnen doen.

Voor zover ik weet, is het ook niet de eerste keer dat Nickelodeon dit doet in Vlaanderen, maar wel de eerste keer dat de zender daarvoor samenwerking heeft gezocht met de Vlaamse overheid. Ze hebben hun kanaal al eerder een aantal uren op zwart gezet, of een bepaalde boodschap getoond.

Ik volg u, mijnheer de minister, wanneer u zegt dat de merchandising zeer beperkt aanwezig was. Men heeft er inderdaad geen reclamedag van gemaakt, wat zeer positief is. Ik neem aan dat dergelijke dingen ook werden besproken in de overeenkomst die u ons nog ter beschikking zult stellen. Het interesseert mij wel om die eens door te nemen.

Ik ben tevreden dat er een grondige evaluatie wordt aangekondigd, maar ik blijf bij mijn vraag om andere zenders te betrekken bij een volgende editie van de buitenspeeldag. Uit uw antwoord begrijp ik dat u een eventuele vraag van andere zenders zeker zult meenemen in de bespreking. Mij lijkt het ook dat het signaal dat gegeven wordt om weer aan te sluiten bij het oorspronkelijke doel, des te sterker is. Als niet enkel Nickelodeon, maar ook de andere zenders die zich op woensdagnamiddag vrij exclusief op jongeren richten, het verenigde signaal zouden geven dat de jongeren meer moeten doen dan naar hun programma's kijken en af en toe naar buiten moeten, dan lijkt het signaal om het vooropgestelde doel te bereiken des te sterker en dus meer dan het nastreven waard.

De voorzitter: Mevrouw Poleyne heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyne: Ik wil mij opnieuw aansluiten bij de bedenkingen van de heer De Bruyn. Mijnheer de minister, ik denk dat u iets te gemakkelijk bent ingegaan op het voorstel. Stel dat Nike een actie zou voorstellen om jongeren meer te doen sporten. Gaat u dat zomaar volgen? Stel dat Ryanair u een voordeelcontract aanbiedt voor alle Vlaamse jongeren, omdat u internationale uitwisseling en projecten over de hele wereld voor jongeren zo belangrijk vindt. Gaat u daar zomaar op in? U voelt ook wel aan dat dat niet zomaar kan.

Het lijkt nu allemaal heel bescheiden en men heeft op zich niet zo veel reclame gemaakt, maar ik denk niet dat u daar op deze manier iets structureels kunt van maken zonder dat er problemen van komen, hetzij juridisch, hetzij ethisch.

Bij Onderwijs komen er heel dikwijls klachten binnen bij de Commissie Zorgvuldig Bestuur. Die commissie onderzoekt of er al dan niet reclame wordt gemaakt op school. Dat gaat over heel kleine zaken, zoals een logo op een schrift of op papier dat door de school wordt verspreid. Dat mag helemaal niet. Dat wordt heel strikt gecontroleerd. Diezelfde overheid gaat nu voor diezelfde kinderen, maar dan buiten de scholen, samen

met één bedrijf een bepaalde actie ondersteunen, waardoor dat bedrijf een positief imago krijgt. Ik denk dat we daar als Vlaamse overheid een dubbele houding hebben.

Ik wil u oproepen om de actie buitenspeeldag de komende jaren zeker voort te zetten, maar dan alleen, ofwel met meerdere partners.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de begroting van het Vlaams Fonds der Letteren

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de minister, ongeveer een maand geleden heeft de commissie Cultuur de jaarlijkse hoorzitting georganiseerd met het Vlaams Fonds der Letteren (VFL) over zijn werking en het jaarverslag 2007. Bij die uitgebreide uiteenzetting werd de inhoudelijke en zeer waardevolle werking van het Fonds goed beschreven, maar werd de financiële situatie van het VFL slechts even aangeraakt. Er werden hieromtrent dan ook geen vragen gesteld.

Na afloop van de hoorzitting ontvingen wij via mail het verslag van de regeringscommissaris over de werking van het VFL in 2007. Daarin stonden enkele heel belangrijke bedenkingen inzake de financiële toestand van het Fonds. “Uit de gegevens kan worden besloten”, zo zegt de regeringscommissaris, “dat het boekjaar 2007 werd afgesloten met een negatief resultaat van 29.518 euro. Samen met het overgedragen resultaat van 928.449 euro komt dit op 957.967 euro.”

Verder stelt hij: “Op geen enkele manier wordt het resultaat van het boekjaar vermeld in het jaarverslag. Het is absoluut nodig dat het jaarverslag daar melding van maakt. Op basis van de verstrekte informatie kan een derde geen enkele relevante conclusie trekken en is de info bijgevolg misleidend en in strijd met de boekhoudwet”.

Dat is natuurlijk erg relevante informatie en het is bijgevolg een beetje jammer dat we die pas na de hoorzitting ontvangen hebben. Het was nuttiger geweest om al op voorhand over de informatie te beschikken.

Blijkens hetzelfde verslag, dat we via mail ontvangen hebben, zou u hierover op 7 mei, dus ongeveer een maand voor de hoorzitting, een brief hebben gestuurd, gericht aan de voorzitter van het Fondsbestuur, waarin u vraagt: “welke maatregelen het bestuur op korte termijn zal nemen om het negatief overgedragen resultaat weg te werken”.

Mijnheer de minister, ik heb hierover de volgende vragen voor u. Kunt u de potentieel financiële moeilijkheden van het Fonds wat uitgebreider toelichten? Klopt het bedrag? Kunt u ons uitleggen wat de achtergrond van de schuld en de oorzaak van het tekort van bijna 1 miljoen euro zijn?

Heeft het Fondsbestuur geantwoord op uw brief van 7 mei en op de opmerkingen van de regeringscommissaris bij het Fonds? Zo ja, bevatte het antwoord van het Fondsbestuur maatregelen die het Fonds wenst te nemen om de situatie recht te trekken?

In welke oplossingen voorziet u om de werking van het Vlaams Fonds voor de Letteren blijvend te garanderen en om het Fonds te verlossen van de moeilijke financiële situatie waarin het Fonds zich nu bevindt?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Delva, zoals u in uw vraag aanstipt, werd tijdens de jaarlijkse hoorzitting van het Vlaams Fonds voor de Letteren op 5 juni jongstleden vrijwel niet ingegaan op de financiële situatie van het Fonds. Daartoe was op het eerste zicht ook geen aanleiding, want het Fonds werkt schitterend en kan prachtige resultaten voorleggen. Daarnaast maakt het Jaarverslag 2007 nergens gewag van eventuele financiële onvolkomenheden of specifieke problemen. Het financiële overzicht beperkt zich dan ook tot detailoverzichten van subsidies en projecten met een summier toelichting.

De opmerking van de regeringscommissaris moet daarom als volgt worden gelezen: het Fonds oefent zijn taken naar behoren uit, maar mag wel meer financiële informatie en rapportering in zijn jaarverslag opnemen.

Dames en heren, zoals u gedetailleerd kon lezen in het verslag van de regeringscommissaris, werd het probleem van dit negatief eigen vermogen veroorzaakt door de algemene besparingsoperatie van 2002. Toen werd de dotatie van het Fonds met 1 miljoen euro teruggeschoefd. Bedrijfseconomisch werd dit feit geboekt als een ‘verloren vordering’ en verkreeg het het etiket ‘verlies’. Aldus ontstond een tekort dat eigenlijk moest worden weggewerkt.

Vanaf 2003 heeft het Fonds echter gestaag bijkomende middelen gekregen, die onmiddellijk in ‘nieuwe’ uitgaven werden omgezet. Daarmee heeft het VFL alle bijkomende middelen die na de eenmalige besparingsoperatie terug werden toegevoegd, gewoon beschouwd als een nieuwe beleidsmargin bovenop de als verlies beschreven besparing. Directeur Carlo Van Baelen motiveert dit, in een schrijven van 9 november 2007, aan de hand van twee redenen. Ten eerste was het ‘afgenomen’ miljoen naar zijn mening belast. Dat bete-

kent dat hij het bedrag beschouwde als toegewezen aan een aantal opdrachten en dus noodzakelijk. Ten tweede interpreteerde hij de later toegevoegde middelen altijd als ‘meteen aan nieuwe taken toegewezen’.

Als ik even abstractie maak van de vraag of de bespaarde 1 miljoen al dan niet al belast was, stel ik vast dat de omvang van dotatie in 2004 opnieuw hersteld was, want de dotatie steeg met respectievelijk 330.000 euro en 700.000 euro, die als recurrente middelen bij de dotatie werden gevoegd. Ik herinner me trouwens dat het bedrag door de regering werd afgenomen omdat het reserve was, omdat het geld gewoon niet gebruikt was.

De heer Dany Vandebossche: Dat klopt, ik heb daar al die jaren geleden een interpellatie over gehouden.

Minister Bert Anciaux: De omvang van de dotatie voor 2004 stond dus opnieuw op het niveau van 2002 en bedroeg iets meer dan 4 miljoen euro. Bovendien maakt geen enkel beleidsdocument uit 2004 melding van een vraag vanuit het beleid naar nieuwe taken die het VFL op zich diende te nemen in ruil voor de nieuwe middelen. Dat betekent – helder en klaar – dat de toevoeging van nieuwe recurrente middelen niet werd gekoppeld aan nieuwe taken.

In 2004 stond de teller van de VFL-dotatie dus weer op het niveau van 2002. Het VFL had de bijkomende middelen kunnen gebruiken om de zogenaamde vorderingen te neutraliseren, maar de nieuwe middelen werden rechtstreeks in uitgaven omgezet en het Fonds bleef de ‘vordering’ verder als een verlies interpreteren. Deze ongegronde vordering bleef bijgevolg leiden tot een ‘verlies’ en had dus het negatief overgedragen resultaat tot gevolg.

Het is zonder meer duidelijk dat deze interpretatie fout is, want de eenmalige vermindering betrof een niet belast bedrag dat daarna werd gecompenseerd. Het is nogal logisch dat de stijging van de dotatie ook leidde tot een verhoogde output. Kortom: het negatieve eigen vermogen kan niet worden aangehouden en moet op termijn worden ingelopen. Het lijkt me niet getuigen van goed bestuur dat een organisatie, in dit geval het Fonds, een dergelijke zware financiële put blijft koesteren. Het feit dat het VFL tot de consolidatiekring van de Vlaamse Gemeenschap behoort, vergroot de ernst.

Vanuit deze overwegingen heb ik op 7 mei een brief geschreven aan de voorzitter van het Fondsbestuur met de vraag hoe het Fonds dit probleem in de nabije toekomst zal aanpakken. Tot op heden heb ik nog geen antwoord mogen ontvangen. Volgens het verslag van de regeringscommissaris werd mijn brief besproken door het Fondsbestuur van 28 mei. De notulen geven aan dat het Fonds alsnog het probleem met mij wil uitpraten vooraleer een officieel antwoord te schrijven. Ook geeft het verslag aan dat het Fondsbestuur dit probleem wil

verschuiven naar de gesprekken over de volgende beheersovereenkomst. Die beginnen volgend voorjaar en gaan over de periode 2010-2014.

Gesterkt in mijn overtuiging dat het VFL de laatste jaren goed werk heeft verricht, heb ik tijdens deze legislatuur bijzondere inspanningen gedaan, onder meer via een recurrente stijging van de dotatie in 2007 en 2008. Het zou dan ook spijtig zijn indien deze trend de komende jaren niet kan worden aangehouden.

Dames en heren, het lijkt me dus meer dan opportuun om het Fonds daarvan op de hoogte te brengen en met klem te vragen om mij mee te delen welke maatregelen het Fondsbestuur op termijn zal nemen om dit negatief overgedragen resultaat weg te werken. Ik heb aangebonden op een financieel plan waarin aangetoond wordt hoe dit zal gebeuren en ik kijk uit naar hun reactie.

Mijnheer Delva, ik hoop hiermee op afdoende wijze te hebben geantwoord op uw vragen.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, uw uitspraken verbazen mij. Ik vind ze een beetje vreemd. U zegt dat het niet van goed bestuur getuigt dat het Fonds de put blijft koesteren. Ik vind dit een bijzonder vreemde en weinig respectvolle manier van uitdrukken. Het is bijzonder vreemd om uit de mond van een minister te vernemen dat de put van 1 miljoen euro wordt gekoesterd.

Los daarvan is er duidelijk sprake van een interpretatieprobleem. U zegt dat de schrapping van 1 miljoen euro in 2002 werd gecompenseerd door een verhoogde dotatie achteraf. Het Fonds zegt dat dit niet klopt, dat de verhoogde dotatie nodig was om het programma te kunnen uitvoeren en om het programma te verdiepen en uit te breiden. U weet dat, want u hebt dat zelf vermeld.

Ik meen trouwens dat er bijkomende taken waren. U ontkent dit, maar ik meen te weten dat het Fonds onder meer inzake het stripbeleid en het internationaal beleid bijkomende opdrachten heeft vervuld.

Het Fonds heeft het argument aangevoerd, onder meer in een brief aan u van eind vorig jaar, dat het de middelen die in 2002 werden geschrapt, 1 miljoen euro, wel degelijk belast waren. Daar kan weinig twijfel over bestaan. Het Fonds zit met een put van 1 miljoen euro en dus zijn er maar twee mogelijkheden. Ofwel komt er een bijpassing van de dotatie ten belope van dat bedrag en werkt het Fonds verder. U zei trouwens zelf dat het Fonds goed werkt. Ook de regeringscommissaris heeft dat gezegd. En dat klopt, volgens mij doet het Fonds heel waardevolle dingen. Ofwel krimpt het Fonds zijn werking in. Dat is ook een mogelijkheid. Wie op jaarbasis

ongeveer 4 miljoen euro krijgt en daarvan een put van 1 miljoen euro moet wegwerken, kan dat doen via een inkrumping van de werking. Ik hoop dat u niet voor deze tweede oplossing kiest, maar het is een mogelijkheid.

Ik kan me immers maar moeilijk indenken dat het Fonds lange jaren rondloopt met een rugzak met daarin zo'n schuld. Ik veronderstel dat op die schuld ook intresten moeten worden betaald en zo meer. Er moet, liefst op korte termijn, een oplossing worden gevonden. In mijn ogen moet daarvoor gekozen worden tussen de twee mogelijkheden die ik suggereer. Ik vernam graag van u hoe u daartegenover staat en voor welke van de twee mogelijkheden u zult opteren. Of misschien ziet u een derde mogelijkheid, daaraan had ik nog niet gedacht. In elk geval kreeg ik graag duidelijkheid.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Delva, als het uw bedoeling is om de indruk te wekken dat ik het VFL een slecht hart toedraag, dan is dat uw zaak. Het tegendeel is natuurlijk waar. Ik heb het Fonds voortdurend ondersteund en ik blijf het ondersteunen. De middelen die destijds, in 2002, werden weggehaald door een vorige regering, waren niet belast. Bijgevolg kan er geen groot probleem zijn.

De heer Paul Delva: Ik hoop dat we niet vervallen in een welles-nietesspelletje.

Minister Bert Anciaux: Wie doet dat? U stelt mij een vraag, ik antwoord erop en u stelt dat wat ik zeg niet waar is.

De heer Paul Delva: Ik kaart een probleem aan. Ik wijs erop dat een Fonds dat goed werkt, al jaren met een schuld van ongeveer 1 miljoen euro zit.

Minister Bert Anciaux: En ik zeg dat er geen schuld was.

De heer Paul Delva: Dan zal er een verhelderd gesprek moeten komen tussen u en het Fonds om minstens dit uit te klaren.

Minister Bert Anciaux: Als het Fonds het tegenover u over een probleem heeft en tegenover mij niet, dan is er een probleem.

De heer Paul Delva: Ik dacht dat het Fonds u op 9 november van vorig jaar een brief heeft overgemaakt met daarin de argumentatie en stelling van het Fonds. Ik bekeer helemaal niet dat u het Fonds een slecht hart toedraagt. Ik zeg enkel dat het Fonds u heeft ingelicht over dit probleem. Ik neem er akte van dat u zegt dat er geen schuld is, ik kan niet meer doen dan dat, maar ik vind het een heel vreemde manier van werken. De regeringscommissaris stelt trouwens heel duidelijk dat er een tekort is van bijna 1 miljoen euro. Het enige dat ik u vraag is of er

mogelijke oplossingen voor dit probleem zijn, waarover u eventueel hebt gesproken met het Fonds.

De heer Dany Vandenbossche: Ik wil me aansluiten bij de vraag. Ik ga ervan uit dat er een nieuwe hoorzitting komt. Het jaarverslag van het VFL is het enige document dat aan deze commissie moet worden overhandigd. Het verslag van een regeringscommissaris is normaal bestemd voor de regering. Dat verslag is na het verslag van het VFL gekomen.

Jaren terug is in deze commissie een heel zware discussie gevoerd over de niet-aanwending van middelen binnen het Fonds. Het ging inderdaad om het niet-onaardige bedrag van 1 miljoen euro. Ik weet het want ik heb erover geïnterpelleerd. Ik ga ervan uit dat een Fonds dat zijn jaarverslag komt presenteren een juist beeld geeft van zijn financiële situatie. Dat heb ik dus niet gekregen. Dat kan een vorm van creatieve boekhouding zijn, maar dat zullen we dan wel vernemen op een nieuwe hoorzitting.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de verlaging van het instapniveau van VTS-cursussen

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ik heb aan vraag over laagdrempelige cursussen aan de Vlaamse Trainerschool (VTS). De missie van het decreet Sport voor Allen spreekt voor zich. We willen zoveel mogelijk mensen aan het sporten krijgen en dit op een kwalitatieve manier. Dat wil zeggen dat we via verschillende kanalen, de verschillende sportclubs willen ondersteunen in hun werking en hun trainers proberen te motiveren om opleiding te volgen.

Uit overleg met verschillende sportclubs in verschillende sporttakken blijkt dat het niet altijd evident is om voldoende trainers te vinden en dus helemaal niet evident om deze trainers opleiding te laten volgen. We staan dus nog voor een enorme uitdaging. Wanneer een trainer een cursus wil volgen is hij/zij al snel gebonden aan 50 à 60 uren opleiding. Meestal zijn deze potentiële trainers al druk bezette bijen en lijkt zo'n cursus van 50 à 60 uren een stap te ver.

Ter vergelijking: in de jeugdsector reikte men in 2006 bijna 7000 attesten uit aan jeugdanimatoren; in de sportsector amper 2500. Wanneer we niet dringend werk maken van een laagdrempelige cursus, dreigen de

impulssubsidies voor de verhoging van de jeugdsportbegeleiding niet efficiënt besteed te worden. Bloso stelt namelijk zeer duidelijk dat ervaring niet mag meetellen als kwaliteitscriterium en we weten dat er nog heel veel trainers zijn die geen enkele opleiding hebben genoten. Aan de andere kant voelen we op het terrein, en de cijfers geven dit ook een beetje weer, dat het instapniveau voor de cursussen dikwijls als te hoog ervaren wordt.

Ik sloot me vorige week aan bij een vraag van de heer Callens, omdat het subsidiereglement met een jaar is uitgesteld. Dat wil zeggen dat we volgend jaar ruimte hebben om die trainers zo ver te krijgen dat ze enige opleiding gaan volgen, en de impulssubsidies maximaal benut worden.

De impulssubsidies dienen om de sportclubs te motiveren. We moeten dan ook bereikbare doelen vooropstellen. Wanneer we meer trapsgewijze, laagdrempelige cursussen invoeren, denk ik dat we op korte en middellange termijn veel meer kunnen verwezenlijken op het vlak van kwaliteitsverbetering in het sportveld.

Mijnheer de minister, u haalde vorige week aan dat dit al onderwerp van discussie was geweest in deze commissie. Ik ben dat gaan opzoeken. Blijkt dat de heer Sauwens dit punt reeds heeft aangehaald bij de bespreking van de begroting 2008 in november vorig jaar. U antwoordde toen dat u bereid was om te onderzoeken of er nog iets extra's kan gebeuren om het instapniveau van de opleidingen te verlagen.

Is er onderzocht welke drempelverlagende initiatieven kunnen worden genomen om meer potentiële trainers opleiding te laten volgen? Zo ja, wat zijn hiervan de resultaten en welke beleidsconclusies heeft u hieruit getrokken? Wat is de timing voor de realisatie hiervan? Zo nee, waarom werd dit niet onderzocht en voorziet u nog in andere acties met het oog op het bereiken van deze doelstelling?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Alvorens uw vragen te beantwoorden, wil ik een verbetering aanbrengen aan de door u aangehaalde cijfers. Het cijfermateriaal van 7000 attesten in de jeugdsector en slechts 2500 in de sportsector is voor wat betreft de sportsector niet correct. In 2006 werden door de Vlaamse Trainersschool 3659 diploma's afgeleverd, in 2007 4104. Daarbij moeten ook alle gediplomeerde bachelors en masters in de Lichamelijke Opvoeding gerekend te worden omdat deze minimaal met het niveau initiator geassimileerd worden.

Daarnaast wil ik op voorhand benadrukken dat elk drempelverlagend initiatief wordt getoetst aan de noodzaak van kwaliteit van de sportbegeleiding, iets wat voor mij uiterst belangrijk is. Afhankelijk van de noden van een bepaalde sport, moeten ook belangrijke veiligheids-

en organisatorische aspecten bewaakt worden in de trainerscursussen. Het is voor mij geen optie om attesten uit te reiken zonder dat de vereiste competenties geëvalueerd zijn. Dergelijke benadering kan sporters in gevaar brengen, sportclubs opzadelen met schadeclaims en vrijwillige sportbegeleiders aansprakelijk stellen voor gebeurlijke ongevallen.

Ik kom nu tot uw vragen. Na mijn belofte hier in de commissie, heeft de Vlaamse Trainersschool inderdaad onderzocht welke drempelverlagende initiatieven zouden kunnen worden genomen om meer potentiële trainers een opleiding te laten volgen. Er werd een grondige analyse uitgevoerd van enerzijds de statistische gegevens van het aantal gediplomeerde trainers en anderzijds van de noden aangebracht door de sportwereld. Dit onderzoek heeft in het recente verleden al geleid tot het kiezen voor een modulaire opleidingsstructuur, zodat cursisten de mogelijkheid hebben om volgens hun eigen tijdsinvulling in te stappen.

Daarnaast werd een volledig nieuw instapniveau uitgewerkt in overleg met de directeurs sportkaderopleiding van elke sporttak. Het concept van dit nieuwe instapniveau ligt voor definitieve goedkeuring voor aan de Stuurgroep VTS. Dit instapniveau zal een sporttak-specifieke opleiding van 16 uren omvatten waarbij de deelnemers op een verantwoorde wijze een basispakket met oefenstof zullen leren aanbieden aan de sporters en als ze slagen, hiervoor een attest zullen verkrijgen. De implementatie van dit initiatief zal al in het najaar 2008 starten voor een aantal sporten en in 2009 op kruissnelheid komen. Dit instapniveau zal de samenwerking tussen de sportclubs en de sportdienst intensifiëren.

Door het invoeren van dit instapniveau zal, zonder afbreuk te doen aan de kwaliteit van de bestaande sportkaderopleiding en de diploma's, een aanvaardbare oplossing gecreëerd worden voor het aanbieden van laagdrempelige cursussen. Sportclubs zullen gemotiveerd worden om hun begeleiders te laten instappen in deze basisopleiding, aangezien ze sporttakspecifiek georganiseerd zal worden en aanleiding geven tot bepaalde vrijstellingen op het daaropvolgende opleidingsniveau van initiator. Ik hoop dat dit initiatief daarnaast ook aanleiding zal geven tot een betere doorstroming naar de verschillende opleidingsniveaus.

Zoals u uit mijn antwoord kan opmaken, heb ik oplossingen gezocht voor het probleem van het tekort aan gekwalificeerde trainers. Ik blijf echter waakzaam en ben steeds bereid bijkomende pistes te onderzoeken, indien de situatie in de praktijk dit vereist.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Dat de cijfers hoger liggen

dan ik in mijn vraagstelling naar voren heb gebracht, zie ik als een positief punt, zeker het feit dat er een stijging is in 2007. Dat kan ik alleen maar toejuichen. Ik ben zeer blij dat er ondertussen actief wordt gewerkt aan het uitwerken van die cursussen wat betreft laagdrempeligheid omdat er zeker nog een potentieel is van trainers die we kunnen bereiken en die we vandaag nog een beetje afschrikken. Ik wil totaal geen afbreuk doen aan de cursussen, integendeel. Ik weet uit ervaring dat de opleidingscursussen zeer degelijk zijn, maar het is niet evident om iedereen zo ver te krijgen om cursussen te volgen. Een initiatief van een zestienurenpakket, dat ook aan kwaliteit moet werken, kan een opstapje betekenen voor verdere opleiding en een betere doorstroming. Ik verwacht hier nog positieve resultaten van.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk de Kort tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over een nieuw subsidiereglement voor de toekenning van projectsubsidies voor ondersteuning van massasportevenementen met bovenlokaal karakter

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de Sportraad kreeg heel recent de vraag om advies uit te brengen over alweer een nieuw subsidiereglement. Het zou gaan om het reglement op basis waarvan projectsubsidies toegekend zullen worden voor de ondersteuning van massasportevenementen in het kader van het label 'Sportend Vlaanderen'. Het doel van deze subsidieregeling is om massasportevenementen die aanzetten tot meer en beter sporten, financieel te ondersteunen.

Deze projectsubsidies vallen binnen de kredieten die ingeschreven staan op het programma HF, basisallocatie 33.33 'Subsidies voor sport en sportmanifestaties' voor het lopende begrotingsjaar. Om hiervoor in aanmerking te komen, moeten deze sportevenementen gericht zijn op een ruime doelgroep van minstens 500 unieke actieve deelnemers, gespreid over maximum 5 dagen binnen een periode van een maand. Ze moeten bovendien laagdrempelig en duurzaam zijn en ze moeten ook georganiseerd zijn in maximale samenwerking met andere relevante partners: scholen, verschillende clubs, buurt- of wijkverenigingen, de gemeentelijke of provinciale sportdienst, de sportfederatie enzovoort.

Er zijn twee indiendata: vóór 1 maart voor projecten die plaatsvinden vanaf juni van het lopende jaar tot en met november van het lopende jaar, of vóór 1 oktober voor projecten die plaatsvinden vanaf december van het lopende

jaar tot en met mei van het daaropvolgende jaar. De subsidie kan maximaal 10.000 euro bedragen en mag het totale bedrag van de uitgaven niet overschrijden.

Het Participatiedecreet voorziet echter ook in de subsidiëring van grootschalige sportevenementen. In artikel 34 lezen we: "De Vlaamse overheid kan jaarlijks een of meer topevenementen ondersteunen waarin de participatie van een breed publiek in cultuur of sport centraal staat." In artikel 35 staan de beoordelingscriteria en in de toelichting bij dit artikel lezen we: "Ze zorgen mee voor de verrijking van het sportieve landschap en bevorderen de participatie en competentie. Het feit dat er een beleid mogelijk wordt rond grootschalige evenementen betekent niet automatisch dat het wenselijk is dat het aantal grote evenementen exponentieel zal toenemen. Het is de bedoeling om jaarlijks slechts een zeer beperkt aantal uitdagende en boeiende evenementen te ondersteunen.

Mijnheer de minister, extra middelen voor de sportsector, dat is op zich uiteraard een goede zaak, maar hoe zult u erover waken dat met de komst van alweer een nieuw subsidiereglement de mogelijke begunstigden nog weten welke subsidiekanalen er allemaal bestaan in de sport? Hoe wordt voorkomen dat de sector zelf het overzicht volledig kwijt raakt?

Hoe past dit nieuwe subsidiereglement in de globale visie van het Participatiedecreet?

Wat zijn de doelstellingen en de visie achter dit nieuwe subsidiereglement? Wie zijn de mogelijke begunstigden?

Hoeveel bedraagt het totale budget dat u voor het lopende begrotingsjaar vrijmaakt voor de toekenning van projectsubsidies voor ondersteuning van massasportevenementen met bovenlokaal karakter?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Sta mij toe, alvorens uw vragen te beantwoorden, een korte voorgeschiedenis te schetsen. Zoals ik eerder meedeelde in deze commissie, voerde ik in 2007 een vrij drastische wijziging door in de financiële ondersteuning van sportevenementen. De formulering van strikte subsidiëeringscriteria was noodzakelijk om de ontstane wildgroei van sportevenementen, en de daaruit voortvloeiende versnippering van kredieten, tegen te gaan en een duidelijk onderscheid te scheppen tussen topsportevenementen en Sport voor Allen-evenementen.

Sindsdien werden Sport voor Allen-evenementen ondersteund via één enkel kanaal, namelijk dat van Sportend Vlaanderen. Ik gaf aan het bijhorende subsidiereglement bovendien een duidelijke maar niet voor de hand liggende oriëntatie in functie van het bevorderen

van de participatie van groepen die minder gemakkelijk tot sporten komen. Ik breng u de criteria nog even in herinnering: gericht op doelgroepen die minder gemakkelijk tot sporten komen; 10 percent van middelen naar projecten waar interculturaliteit centraal staat; gerichte communicatiestrategie in functie van specificiteit doelgroep; lage financiële instapdrempel; duurzame toeliding naar reguliere sportbeoefening en maximale samenwerking met andere relevante partners.

Deze expliciete keuze betekende dat heel wat sportevenementen niet langer op financiële steun vanuit Vlaanderen konden rekenen. Ik was mij hier terdege van bewust en heb mij steeds bereid getoond om te onderzoeken of en hoe een bijkomend ondersteuningsmechanisme voor andere sportevenementen gerealiseerd zou kunnen worden, onder meer op vraag van enkele commissieleden.

Vervolgens heeft het Vlaams Parlement in 2008 het decreet houdende flankerende en stimulerende maatregelen ter bevordering van de participatie in cultuur, jeugdwerk en sport, kortweg het Participatiedecreet, goedgekeurd. Hoofdstuk IV, afdeling II van dit decreet voorziet in een regeling voor de subsidiëring van projecten ter bevordering van de participatie van kansengroepen in cultuur, jeugdwerk en sport.

Ik overloop even de criteria waaraan de projectaanvragen in het kader van dit reglement worden getoetst. Het gaat om de mate waarin een project inspeelt op en tegemoetkomt aan de eigenheid van de kansengroep of vertrekt vanuit de kansengroep, de mate waarin een project een voorbeeld- of voortrekkersfunctie voor de Vlaamse cultuur-, jeugdwerk- of sportpraktijk op het vlak van methode, communicatie, netwerkvorming of bereik van de kansengroepen uitoefent, de mate waarin een project in aanmerking kan komen voor subsidiëring op basis van een decreet dat betrekking heeft op de aangelegenheden binnen het beleidsdomein Cultuur, Jeugd, Sport en Media, de mate waarin een project interculturaliteit beoogt en de mate waarin een project expliciete aandacht aan ouderen besteedt.

Het valt meteen op dat de uitgangspunten bijna identiek zijn. Er is een grote mate van overlapping met de criteria van het subsidiereglement 'Sportend Vlaanderen'. Deze verwarrende situatie vereiste enige bijsturing. Dat brengt me bij de huidige heroriëntatie van het subsidiereglement 'Sportend Vlaanderen', waarop de vragen van de heer de Kort betrekking hebben.

Ik zal met de eerste vraag van de heer de Kort beginnen. Ik ben het ermee eens dat we het overzicht over de subsidiereglementen moeten bewaren. Het is net deze bekommernis die me ertoe heeft bewogen het subsidiereglement 'Sportend Vlaanderen' een andere invulling te geven. Ik verkoos deze handelwijze boven een afschaffing van dit

reglement. Twee naast elkaar bestaande, parallelle subsidiekanalen scheppen immers onduidelijkheid en verwarring bij de gebruikers. Door de projecten die in de filosofie van het bij het Participatiedecreet horende reglement passen daar ook een plaats te geven, wordt de dubbelzinnige situatie geremedieerd. Ten gevolge van deze verschuiving moest ik naar een nieuwe, zinvolle invulling van het subsidiereglement 'Sportend Vlaanderen' zoeken. Dat komt straks uitgebreider aan bod.

Het aantal reglementen voor breedtesportprojecten en -evenementen is bijgevolg verdubbeld, met name van een tot twee reglementen. Deze situatie kan bezwaarlijk een onoverzichtelijk kluwen van subsidiekanalen worden genoemd. Bovendien zal de lancering van het vernieuwde reglement met een duidelijke communicatie via de eigen kanalen en via de sportsector gepaard gaan. Alle indieners die op eerdere oproepen hebben gereageerd, zullen persoonlijk een brief ontvangen. In die brief zal de heroriëntatie worden toegelicht. Die toelichting zal een verwijzing naar het Participatiedecreet omvatten.

Om de logica van mijn antwoord te handhaven, zal ik nu eerst de derde vraag van de heer de Kort beantwoorden. Deze vraag betreft de achterliggende doelstellingen en visie van dit vernieuwde reglement. Ten tijde van de eerdere oproepen die in het kader van 'Sportend Vlaanderen' zijn gedaan, zijn steeds heel wat lovenswaardige projectaanvragen ingediend. Het doel van die projecten was steeds hetzelfde, met name het betrekken van de brede Vlaamse bevolking bij een tof, laagdrempelig sportief evenement. Enkele voorbeelden daarvan zijn een provinciaal treffen van wielertoeristen, een jogging in verschillende kustgemeenten, een wandelhappening of een recreatief toernooi waar deelnemen belangrijker was dan winnen. Op basis van het oorspronkelijke reglement konden enkel projecten gericht op doelgroepen die minder gemakkelijk tot sporten komen, worden weerhouden. Dat betekent dat aan deze projecten geen subsidies konden worden toegekend. Sedert de inwerkingtreding van het Participatiedecreet en van het bijbehorend reglement kunnen die projecten wel worden gehonoreerd.

Ik heb er dan ook voor gekozen de focus van het reglement 'Sportend Vlaanderen' naar kwalitatieve sportieve evenementen te verschuiven. Ik heb daar net enkele voorbeelden van gegeven. Die evenementen kunnen als massasportevenementen met een bovenlokaal karakter worden omschreven. Ze laten het brede Vlaamse publiek toe van de voordelen van sporten te proeven. Ze passen perfect binnen de uitgangspunten van mijn Sport voor Allen-beleid. Ik wil immers meer en betere sport voor elke Vlaming.

De tweede vraag van de heer De Kort betreft de verhouding tussen het vernieuwde subsidiereglement en het Participatiedecreet. Ik wil op een aantal fundamenteel

verschillende uitgangspunten wijzen. De titel van het decreet stelt duidelijk dat participatie de expliciete focus is. De mogelijke subsidiëring door de Vlaamse overheid wordt in de eerste plaats door de participatieve kwaliteit van een evenement bepaald. Ook in het vernieuwde subsidiereglement 'Sportend Vlaanderen' is participatie een belangrijk criterium. Andere elementen, zoals de sportieve kwaliteit van het evenement en de toeleiding naar het reguliere sportaanbod, zijn eveneens bepalend.

Ik zal het even anders formuleren. Het participatiedecreet is flankerend en stimulerend. Hieruit volgt dat evenementen die niet aan de sportieve kwaliteitsvereisten voldoen en in het kader van 'Sportend Vlaanderen' niet zijn weerhouden alsnog kunnen worden gehonoreerd en vice versa.

Een ander uitgangspunt dat voor alle in het kader van het participatiedecreet genomen acties geldt, is het belang van het transversaal karakter. Het reglement 'Sportend Vlaanderen' focust exclusief op sportevenementen. Het participatiedecreet stimuleert ook en vooral evenementen die over de grenzen van de beleidsdomeinen Cultuur, Jeugd en Sport heen gestalte krijgen.

De heer De Kort heeft naar de artikelen 34 en 35 van het participatiedecreet verwezen. Die artikelen hebben betrekking op de subsidiëring van grootschalige cultuur-, jeugd- en sportevenementen. Naast de achterliggende filosofie, betreft het verschil in de eerste plaats de schaal-grootte. Het participatiedecreet is gericht op topevenementen met landelijke uitstraling. Die evenementen vinden bij voorkeur in grote steden plaats, wat op zich geen vereiste is, en hebben een blijvende impact. Het is duidelijk dat evenementen van dergelijke omvang niet op basis van dit reglement kunnen worden ondersteund. Hoewel het hier ook om evenementen van bovenlokaal belang gaat, is er een duidelijk schaalverschil.

De vierde vraag betreft basisallocatie 33.33, getiteld "subsidies voor sport en sportmanifestaties". Voor het lopende begrotingsjaar hebben we 183.000 euro ingeschreven om in het kader van het reglement 'Sportend Vlaanderen' subsidies uit te keren. Er is nog een eerste ronde op basis van het eerste reglement geweest. Na aftrek van de tijdens de eerste ronde toegekende subsidies houden we een saldo van 156.000 euro over. Dit bedrag is beschikbaar voor de tweede ronde, die in de loop van het komende najaar zal worden gehouden.

De voorzitter: De heer De Kort heeft het woord.

De heer Dirk De Kort: Ik dank de minister voor zijn uitgebreid antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
